

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobců: **a) Ing. J. A., b) Š. A.**, zastoupených JUDr. Alešem Videnským, advokátem se sídlem Sokolská třída 22, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava, proti rozhodnutí ze dne 22. 12. 2004, č. j. ÚPS/2488-2/04/Kš, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2007, č. j. 22 Ca 47/2005 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2004 zamítl žalovaný odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Frýdek – Místek (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 9. 2004, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby 27 řadových garáží pro osobní automobily, elektropřípojky, zpevněných ploch, sjezdu a vsakovací studny pro dešťové vody na parc. č. 628, 629 a 630 v katastrálním území M., přičemž část garáží byla umístěna ve vzdálenosti 0,75 m od severní stěny rodinného domu ve vlastnictví žalobců na parc. č. 631, k. ú. M.

Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž namítali nemožnost údržby rodinného domu i garáží vzhledem k malé odstupové vzdálenosti obou staveb. Krajský soud žalobu svým rozsudkem ze dne 20. 6. 2007 zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobci nesouhlasili s právními závěry krajského soudu, neboť by tak byli zcela vyloučeni z údržby své nemovitosti. Pokud soud považuje argumentaci žalobců ustanovením § 14 odst. 7 a 8 vyhlášky Českého úřadu bezpečnosti práce a Českého báňského úřadu č. 324/1990 Sb., o bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích, za účelovou proto, že žebřík není jediným možným řešením, kterého lze použít při opravách či údržbě rodinného domu žalobců nebo garáží, a není zde dostatečný odstup pro to, aby mohli žebřík bezpečně použít, a zároveň říká, že žebřík není jedinou pomůckou při údržbě nemovitostí, tak si lze jistě pro soud i s určitou mírou drzosti představit, že bude na místo opravy osoba tuto opravu provádějící spuštěna z vrtulníku. Podle žalobců je naprosto nutné, aby soud při úvaze používal zásady přiměřenosti, a pokud soud uvádí, že žebřík, který se zde nevejde, není jedinou pomůckou používanou při údržbě nemovitostí, tak si lze stěží představit, že by zde bylo lešení a údržba by byla prováděna z tohoto lešení. Pokud soud nesouhlasí s argumentací žalobců podle § 52 odst. 3 písm. a) citované vyhlášky a říká, že uvedené ustanovení se zabývá pouze konkretizací jednoho z výše uvedených způsobů bezpečného zajištění, a že i v tomto případě je možno řešit situace při údržbě či úpravách nemovitostí jiným způsobem, tak nechť soud sdělí žalobcům, jakým. Rozhodnutí soudu je dle žalobců naprosto vytrženo z kontextu reálného života. Žalobci neví, jak mají své nemovitosti udržovat, protože budou-li porušovat vyhlášky, na něž se v žalobě odvolávali, tak se mohou vystavit nebezpečí spáchání přestupku podle norem stavebního zákona. Celý případ je typickým případem toho, kdy stávající stav je narušen novým stavebníkem, který nedodržuje normy stavebního práva, ale „ono se nic neděje“ a orgány budou nedodržování těchto norem přehlížet. Je tedy otázka, zda je vůbec nutno normy podzákonné síly dodržovat, a pro koho povinnost dodržování těchto norem vůbec platí. Žalobci také uvedli, že byl porušen i § 8 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu.

Z těchto důvodů žalobci navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti v poskytnuté lhůtě nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

K blíže nespecifikované námitce, že žalovaný porušil § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., lze pouze obecně konstatovat, že takové porušení Nejvyšší správní soud neshledává. Na daný případ nedopadá žádná ze speciálních norem § 8 (odst. 2, 3 a 4); aplikovat lze tudíž pouze generální ustanovení odstavce prvního, přičemž stavební úřad posoudil odstup rodinného domu a plánovaných garáží podle zde uvedených kritérií a v souladu se stanovisky dotčených orgánů státní správy a své závěry uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

Ve zbývajících částech kasační stížnosti se žalobci soustředí na nemožnost provádět údržbu svého rodinného domu, jelikož odstup zamýšlené stavby garáží od stěny tohoto domu (stojícího přímo na hranicích jejich pozemku) činí pouze 0,75 m. Žalobci předně namítají, že velikost odstupů je v rozporu s § 14 odst. 7 a 8 vyhlášky č. 324/1990 Sb. Tato ustanovení

uvádějí, že „žebříky používané pro výstup musí přesahovat výstupní plošinu o 1,1 m. Přesah žebříku mohou nahradit pevná madla nebo jiná pevná část konstrukce, za kterou se lze spolehlivě uchopit. K zajištění stability musí být žebřík zabezpečen proti posunutí, bočnímu vychýlení, zvrácení nebo rozevření. Sklon jednoduchého žebříku nesmí být menší než 2,5:1. Za příčlemi musí být volný prostor alespoň 0,18 m, u paty žebříku ze strany přístupu nutno zachovat volný prostor minimálně 0,6 m“. Z citovaných norem je tedy nutné vyvodit, že pro údržbu rodinného domu nebude po výstavbě garáží možné použít žebřík opřený o tento dům, neboť daný prostor neumožňuje jeho bezpečné používání. Nelze však dospět k závěru, že by tato skutečnost (nemožnost používat žebřík na straně žalobců) znamenala nezákonnost rozhodnutí žalovaného o umístění stavby garáží. Zdejší soud si je vědom situace žalobců, kdy je stavba garáží bude omezovat v možnostech údržby jejich rodinného domu, avšak každá nová stavba má určité účinky na své okolí, které nelze vždy zcela minimalizovat. V těchto případech je pak nutné vážit zájmy jednotlivých stran, přičemž v projednávaném případě zájem na stavbě garáží zjevně musí převážet nad zájmem žalobců používat k údržbě domu žebřík, bude-li současně žalobcům zajištěna reálná možnost udržovat svoji nemovitost jiným způsobem. Jak již naznačil krajský soud ve svém rozhodnutí, k údržbě rodinného domu lze jistě využít i jiné pomůcky, přičemž po žalobcích nikdo nežádá, aby se k výše položeným místům oprav nechávali spouštět z vrtulníku. Nejvyšší správní soud se nepovažuje za instituci povolnou k poskytování rad, jak nejlépe udržovat a opravovat rodinný dům. V současné době již existuje celá řada společností vyrábějících produkty (není třeba počítat pouze s klasickými velkými lešeními) a jistě je možné nalézt takový, který vyhoví i omezenému prostoru, který je k dispozici.

Žalobci se také dovolávali § 52 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 324/1990 Sb., který se věnuje zajištění prostorů, nad kterými se pracuje, a jenž stanoví, že ochranné pásmo, vymezující ohrazením ohrožený prostor musí mít šířku od okraje pracoviště nebo pracovní podlahy nejméně 1,5 m při práci ve výšce od 3 m do 10 m včetně, kam spadá výška rodinného domu žalobců. Žalobci se tedy domnívají, že nebudou moci dostát uvedené šířce ochranného pásma, když ve vzdálenosti 0,75 m od jejich rodinného domu (potencionálního výškového pracoviště) budou umístěny garáže. Účelem uvedeného ustanovení je však zejména chránit třetí osoby pohybující se v prostoru staveniště před újmou způsobenou pádem předmětů používaných na vyvýšeném pracovišti, a současně chránit pracovníky zde pracující před nežádoucí činností těchto třetích osob, tj. zamezit v přístupu těchto osob na ohrožená volná prostranství, na nichž se jinak mohou pohybovat. Z logiky věci plyne, že není možné vytyčovat ochranné pásmo tam, kde není volný prostor, ale kde stojí stavba (a to jakákoliv, např. garáž). Nejvyšší správní soud proto nesdílí obavy žalobců, že když v případě rozsáhlejší opravy na svém domě nevytyčí ochranné pásmo kvůli přítomnosti garáží, že se dopustí přestupku. Kromě toho i krajský soud ve svém odůvodnění uvedl, že možností zajištění prostor, nad kterými se pracuje, je více. Ptají-li se žalobci, jaké možnosti to jsou, pak zdejší soud odkazuje na § 52 odst. 2 citované vyhlášky č. 324/1990 Sb. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o umístění stavby nemůže být nezákonné pro to, že neumožňuje vytyčení ochranného pásma ve smyslu § 52 uvedené vyhlášky u sousední nemovitosti pro případ její opravy. Opačný výklad by vedl k absurdním důsledkům: z důvodů možných budoucích oprav každé stavby by nebylo možné stavět budovy bez vzájemných odstupů (řadovky), ale naopak každá stavba by musela mít kolem sebe volný prostor, jehož velikost by závisela na výšce této stavby. Nejvyšší správní soud proto námitky žalobců neshledal důvodnými.

Polemiku žalobců ohledně povinnosti dodržovat podzákonné předpisy pak nelze podřadit pod některý z důvodů podání kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto touto částí kasační stížnosti nezabýval pro její nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobci tedy se svými námitkami neuspěli; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu